

Pastorală la Învierea Domului a Sanctității Sale Patriarhul Chiril adresată arhipăstorilor, păstorilor, diaconilor, monahilor, monahiilor și tuturor copiilor credincioși ai Bisericii Ortodoxe Ruse

*Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl,
ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem.*

(1 In. 3:1)

Preasfințiți arhipăstori, cinstiți preoți și diaconi, iubitori de Dumnezeu monahi și monahii, dragi frați și surori!

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cu aceste cuvinte pline de bucurie și afirmatoare de viață vă salut din inimă pe voi pe toți, dragii mei, și vă felicit cu prilejul mării și mântuitoarei sărbători a Paștelui.

Sărbătoarea sărbătorilor și Praznicul praznicelor numește Biserica această zi sfântă prin cuvintele unuia din învățătorii ecumenici, sfântul ierarh Grigorie Teologul. Un sens profund duhovnicesc este cuprins în ele, deoarece „*atât de mult Paștele este mai presus decât toate sărbătorile, nu doar cele omenești și pământești, dar și cele ale lui Hristos și pentru Hristos care se săvârșesc, pe cât soarele este mai presus decât stelele*” (Cuvântul 45. La Sfintele Paști). În slăvita Înviere a lui Iisus, devenită cel mai important eveniment în istoria mântuirii neamului omenesc, se conține semnificația adevărată și esența profundă a credinței noastre, miezul și puterea viguroasă a mesajului creștin către lume. Toată propovăduirea noastră în aceste zile încapă în doar două cuvinte. „*Hristos a înviat! - Spunând acestea, ce mai pot spune? Totul este spus!*”, exclamă sfântul ierarh Filaret, mitropolitul Moscovei (Cuvânt în ziua de Sfintele Paști, 18 aprilie 1826).

Istoria omenirii după căderea în păcat a lui Adam este istoria unei lupte neîntrerupte a binelui cu răul. Arătând neascultare față de Creator, oamenii au dat drumul păcatului în viața lor și în lume, iar împreună cu el au intrat suferințele și bolile, putreziciunea și moartea. Dar ceea ce e cel mai grav, păcatul i-a despărțit pe oameni de Dumnezeu Care rău nu a făcut și este străin de orice neadevăr. Nici un om drept nu a fost în stare să depășească această scindare tragică, această prăpastie duhovnicească enormă, deoarece doar cu puterile omenești este cu neputință a o face. Și de aceea, după cum spune sfântul ierarh Grigorie Teologul, „*noi am avut nevoie de Dumnezeu Care s-a întrupat și a murit, ca noi să înviem*” (Cuvântul 45. La Sfintele Paști).

Cu alte cuvinte, Învierea lui Hristos a făcut posibilă intrarea în veșnicie, datorită căreia a fost depășită limitarea omenească și potolită setea de unire cu Dumnezeu. Paștele este biruința dragostei nemărginite a Creatorului față de oameni, „*căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică*” (In. 3:16).

Dar ce semnifică sărbătorirea Paștelui într-o lume care este îngreuiată de durere și suferințe, ce se sufocă de pe urma războaielor și conflictelor, plină de ură și răutate? Ce înseamnă să cântăm „*cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le*” atunci când moartea rămâne a fi un final evident al vieții pământești a fiecăruia dintre noi? Fără îndoială, Paștele nu anulează prezența reală a morții în Univers, însă acum durerea omenească și tragedia existenței pe pământ sunt biruite de Domnul Iisus Cel Înviat, Care ne-a dăruit nouă, ucenicilor și

succesorilor Lui, o speranță de netăgăduit pentru dobândirea vieții veșnice. De acum înainte moartea pentru noi, creștinii, nu mai este o despărțire, ci întâlnirea plină de bucurie și unirea mult așteptată cu Dumnezeu.

Hristos, *primul rod al celor care au adormit în moarte* (1 Cor. 15:20), ne-a arătat unica cale posibilă de a birui păcatul și moartea. Este calea dragostei. Și despre această dragoste noi suntem chemați să mărturisim întregii lumii. Suntem chemați să mărturisim, în primul rând, prin pilda propriei vieți, deoarece *întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții* (In. 13:35).

Dragostea care, după cuvântul apostolului Pavel, *este legătura desăvârșirii* (Col. 3:14), este cea mai înaltă și mai mare dintre virtuțile creștine. Cu trecerea noastră în veșnicie, când ne vom învrednici să Îl vedem pe Însuși Domnul, credința noastră se va transforma în cunoștințe, iar nădejdea de mântuire, cu mila lui Dumnezeu, își va atinge înfăptuirea. Dragostea nu cade niciodată (1 Cor. 13, 8) și niciodată nu se va schimba.

După cum menționează sfântul ierarh Ignatie (Brenceaninov), *desăvârșirea creștinismului constă în dragostea desăvârșită față de aproapele* (Experiențe ascetice. Despre dragostea pentru aproapele). Dar ce înseamnă „dragoste desăvârșită”? Este o dragoste care se extinde până la dragostea față de oameni necunoscuți, față de nebinevoitori și chiar față de dușmani. Este o dragoste jertfelnică care întrece orice înțelegere omenească, deoarece nu încapă în limitele unei logici cotidiene de viață. A o dobândi se poate prin nevoință duhovnicească, care atrage harul lui Dumnezeu, ce ne dăruie posibilitatea de a răspunde cu dragoste la ură și cu bine la rău.

Anume o astfel de dragoste ne-a arătat nouă Hristos, Care pentru mântuirea noastră a suferit înjosiri îngrozitoare, patimi pe cruce și moarte chinuitoare. Prin dragostea Sa atotbiruitoare și a tot acoperitoare a fost învins definitiv iadul și pentru întreaga omenire au fost deschise, în sfârșit, porțile raiului. În orice circumstanță din viață noi suntem chemați să ținem minte că, de fapt, forțele răului sunt iluzorii și nu sunt atât de mari, deoarece nu se pot compara cu forțele dragostei și ale binelui, al căror unic izvor este Dumnezeu. Să ținem minte și de faptul că cel mai bun răspuns și cel mai eficient mijloc de opunere păcatului și neadevărului este rugăciunea noastră sinceră și izvorătoare din adâncul inimii și, întâi de toate, rugăciunea cea sobornicească, ridicată în biserică în timpul serviciului divin, dar mai ales împărtășirea cu Trupul și Sângele ale Însuși Mântuitorului în Taina Euharistiei.

Trăind acum marea bucurie pascală și privind cu venerație și fior la Hristos Dătătorul de Viață, Cel Ce a Înviat din Morți, să împărtășim această veste mântuitoare cu apropiații și depărtații noștri, ca și ei să vadă strălucirea nespusă a dragostei lui Dumnezeu și împreună cu noi *să laude și să slăvească întru tot cinstitul și de mare cuvânt numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*.

Fie ca lumina mântuitoare a Învierii lui Hristos care întrece orice înțelegere să lumineze neconținut calea vieții noastre, luminându-ne și mângâindu-ne pe noi, făcându-ne părtași și moștenitori ai Împărăției Cerului.

Bucurați-vă, dragii mei, deoarece

CU ADEVĂRAT A ÎNVIAT HRISTOS DUMNEZEU!

+CHIRIL, PATRIARHUL MOSCOVEI ȘI AL ÎNTREGII RUSII

Paștele lui Hristos, anul 2016